

Trenne Samtal

Emellan

En Lärare och en dess Åhörare.

Intet kött warder genom lagsens gerningar infö
Gud rättfärdigt, emedan man af lagen endast kommer
till syndernas kannedom. Äre wi då nu rättfärdige word
ne af trona, så hafwe wi frid med Gud, genom vår
Herre Jesum Christum. Rom. 3: 20 och 5: 1.

Imprimatur.

Stockholms Consistorium den 29 No
vember 1808.

Ad mandatum

Eric Ugrells

Wiberg, Tryckt hos A. Cederwall, 1826,
på H. Renqvists Förlag

Läraren. God morgon! Medan så tidigt uppe, och så slitigt sysselsatt! Edra kreatur ansade, och edert tjenstefolk wid sitt arbete. Treflighet i werlden är ett ämne, ser jag, som ligger Er om hjertat.

Ahöraren. Utveles det Herr Pastor. Det är också nödwändig. Kläder och föda måste förskaffas, utskylder riktigt betalas, och detta fordrar mycket bekymmer och arbete.

L. På intet sätt will jag störa eder idoghet. Det är eder skyldighet, att icke vara trög i det Ni har för händer. Men det är Er alltförwål bekant, att Ni också har en annan kallelse utom eder landthushållning: Sjålen måste ju äfwen klädas och födas; och dess skötsel bör intaga främsta rummet.

Ah. Ja så är det! Det är den förnämsta angelägenheten, och jag hoppas icke heller försumma min själs sällhet.

L. Jag har wål ingen synnerlig orsak att misstänka Er mer än andra derföre; men då jag allestädes blir warse, huru allmänt sorglöse människorne äro om sin salighet, så blir jag djupt bekymrad, och känner mig förpliktad, att warna dem för sjålawådan.

Ah. Men jag fruktar att Herr Pastorn tänker alltför omildt om oss.

L. Slutar Ni det af min omsorg för edert sanna bästa, så far Ni mycket wilse. Swårtom, jag älskar eder alla hjerteligt och ömt; men kärleken fordrar, icke blott att tänka wål om en hwar, utan äfwen att önska och åsynsta hwars och ens bästa. Om jag icke toge någon del i edert andeliga wål, och icke uttrade minsta bekymmer deröfwer, då wore jag wist

Fårlekslös; men kanske just då hölle man mig för ganska Fårleksfull.

Uh. Somlige af oss äro wist elake, som swärja, suppa, tråta, slåß eller eljest leswa oordentligt; men alla gdra icke så. Swad mig angår, weta alla, att jag beslitar mig om nykterhet, om ett godt namn och rykte, samt att jag flitigt går i Kyrkan och till Nattwarden.

L. Och derpå grundar Ni ert hopp om himmelen. Jag måste säga Er uppriktigt, att, på denna grund är Ni utan hopp på domsens dag. Allt det Ni sagt om eder sjelf kan wara sant, men det är icke mindre sant, att Ni också gjort Er skyldig till otaliga förbrytelser emot Guds bud — ja, mot hwartenda af dem.

Uh. Hwem har kunnat berätta Herr Pastorn sådant om mig?

L. Gud sjelf uti sitt ord. Han förklarar der, att Ni, och jag, och hela werlden äro för honom brottslige, att "allesammans äro syndare, och hafwa intet att berömma sig af för honom," Rom. 3: 19, 23. Det är således Han, som gör Er den beskyllningen.

Uh. Jag har hwarken begått afguderi, eller mord, eller hor.

L. Jo, hwart och ett af dessa stycken. Ty eftersinna något litet: Har Ni wäl aldrig ålskat någon ting i werlden högre än Gud? Har Ni aldrig försummat en erkänd skyldighet, derföre att det uppsyllande skul-le hafwa ådragit Er en timmelig olågenhet? Enligt Guds ord är allt detta ett brott mot första budet, och i anseende dertill lärer Ni icke kunna påstå eder oskuld. Afwen så litet skall Ni kunna frikalla Er från brott emot det andra budet: ty hur otaligt ofta har icke Ni onödigtwis och utan helig wördnad, nämnt

Guds namn? Huru ofta har Ni icke, så wäl wid den allmänna Gudstjensten, som wid edra enskildta andaktsöfningar, brustit i hjertats tillbörliga wördnad för Gud? allt detta är ett brott emot det andra budet. Likaledes när Ni på en Söndag, utan nödfall, försummat den offentliga Gudstjensten; icke afhållit Er från werldsliga syflor, som kunnat göras på en annan dag; när Ni icke helgat denna dagen till Guds ära, att bedja och lässåga Gud, att föra Gudliga samtal, att höra, läsa och betrakta hans heliga ord — när Ni har uraktlåtit detta, så har Ni ohelgat Herrans dag, och brutit mot det tredje budet. — Wäsendteliga innehållet af dessa bud är detta: "Du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjerta." Men här lärer intet enda Adams barn kunna stiga fram och säga: "allt detta har jag hållit ifrån min ungdom." — Nu hwad tänker Ni sjelf om eder ofskuld i afseende på edra plikter emot Gud, enligt den förra taflan?

Ah. Jag kan icke rättfärdiga mig i anseende till Gud; men det är säkert, att jag ej skadat någon människa.

1. Ni skulle icke tala så, om Ni förstod den andeliga meningen och widden af Guds bud, såsom wår Frålsare förklarar den uti sin Bergspredikan. Der finne wi, att den, som ser uppå en qwinna med begärelse, den har då redan i sitt hjerta gjort hor med henne. Math. 5: 28, samt att det redan är ett dråp för Gud, när man förtörnas på en annan, fast mer, när denna wreden bryter fram i onda ord, v. 22. Och hwem kan säga sig från sådant rätteligen fri? Om Ni nu wille pröfwa Er på samma sätt efter de andra buden, så skulle Ni snart finna eder brottslighet emot hwartenda af dem. Ly låt wara, att Ni

icke burit sidwördnad emot Far och Mor, mot edra Lärare och alla öfwerhafwande, så har dock detta edert förhållande ganska ofta endast skedd för ögonen och icke såsom inför Gud, af hjertat. Och utomdes är all wanwördnad och tadel öfwer dem, som äro af högre stånd, allt ofärligt, obilligt uppsörande mot våra likar och underhafwande, ett brott emot det fjerdte budet. Allt elakt tal, förhastade omdömen, och hwad som fränker och förklenar andras goda namn och ryckte, strider emot det åttonde; och ånteligen äro oförnöjsamhet, Enorr, afwund, ohjulpsamhet, girighet, allesammans synder förbudne i de. twenne sista buden.

Uh. Då tycks det wara blott ett enda bud mot hwilket jag ej syndat.

L. Rände Ni Er sjelf och Guds lag rätteligen, skulle Ni icke eller frisäga Er från brott mot detta. Upptag det icke illa, att jag af kärlek till eder själ nu talar rent ut sanningen. Jag tror aldeles icke, att Ni är oärlig eller tjuf, men tänk wäl efter, t. ex.: Har Ni aldrig sökt att dölja bristerna och felen med de waror som Ni haft att sälja, då Ni befarat, att bleswe det felaktiga upptäckt, så kunde waran antingen aldeles icke, eller åtminstone ej till det önsfede priset, försäljas? Och har Ni icke äfwen sökt att draga fördel utaf en nödställd säljares behof, och bjudit honom mindre än des wara werkeligen warit wärd? Säg, witnar icke nu edert samwete emot Er?

Uh. Hwad, Herr Pastor! På detta sättet finnes ingen enda god människa på jorden.

L. Ja så är det, och så säger Skriften: "Det är ingen, som godt gör, icke en." Rom. 3: 12.

Uh. Så är det ändå wäl, att Herr Pastorn icke

gör mig sämre, än de andre. Om jag är syndare, så äro andre det icke mindre.

L. Ni söker alltså trösta Er dermed, att Ni är hopen lik; men denna undflugt gäller icke inför Gud, som icke kan förwillas utaf mängden, för hwilkens döga ingen är fördold, och hwilkens arm ej heller någon kan undkomma. Hade Ni lefwat i den gamla werlden eller ock i Sodom, så skulle också Ni, med samma tanka, hafwa låtit insöfwa Er, midt under alla syndastyggheter, tills Ni med hopen blifwit öfverfwämmad af syndafloden, eller ock jämmerligen måst omkomma i eldströmmen.

Uh. På detta sätt fördömmar ju Herr Pastorn hela werlden.

L. Fördömma! Det kan all werldens Domare allena göra; men jag kan icke heller tåga med hwad Domaren uti sitt eget bud utaf alla fordrar.

Uh. Ja, skall det allt uppfyllas, hwem kan då blifwa frälst? icke en gång Ni sjelf Herr Pastor: är Ni icke äfwen syndare?

L. Min wån! Besinna att ämnet är af aldrastörsta wigt. Jag har wist syndat, swära syndat, och dermed förtjent den ewiga döden; men Gud har tåckts uppväcka mig till ånger. Han har wisat mig min fara och bragt mig "att undfly den tillkommande wreden." Han har fört mig på den rätta wägen, den wägen som är öpnad i hans Evangelio. Den frålsning der tillbjudes, har jag omsattat, och har fått förlåtelse genom tron på Jesum Christum. Men jag fruktar, att fastän Ni erkänner att Ni har syndat, så inser Ni dock icke syndens förskräckliga följder. Skrifsten säger: "Syndens lön är döden;" det är den e-

wiga döden. Tror Ni Er hafwa förtjent, genom edra synder, den ewiga döden?

Uh. Ja det har jag wist. Om Gud skulle handla med mig efter rätt; men jag tror Gud är barmhertig, och räknar ej så noga med mig.

L. Jag fruktar att Ni har begrepp om Guds barmhertighet, som hindra en sann bättring. Ni tyckes smickra Er med hopp om Guds barmhertighet, utan att ännu hafwa känt huru ytterst eländig Ni är, så länge Ni är i saknad af densamma. Och will således nyttja den helande balsamen, förr än Ni warit särad. Det är det, som den Allsmåttige kallat: ett lösligt helande af sitt folks sår. — Hoppet på Guds barmhertighet och nåd är sjelfbedrägeri, så länge man ej grundeligen och med rådlöshet insett sitt djupa syndaelende. Ni har ännu icke lärt känna eder andeliga sjukdom; men det är likwäl den alltförgiftande synda-spetälkan, som Ni först måste lära känna, innan Ni nödställd och förlorad, kan rätt wärdera och anropa Nödhjelparen, Herren Jesum Christum, för att hos Honom få barmhertighet och finna nåd. Betrakta Petri Åhörare som omtalas i Apostl. Gern. 2. De fingo ett styng i hjertat och sade: I män och bröder! hwad skole wi göra? Fångwaktaren Cap. 16, båfwade utaf försträckelse öfwer sin fördomliga belägenhet och jorde samma fråga.

Uh. Alla dessa woro otroende; men jag har i min barndom blifwit döpt, jag är uppfosttrad i Christna läran, och har alltid warit troende.

L. Se bara till att icke dessa förmåner påräknas eder till skada. Ni är wäl tidigt bleswen döpt, men ransaka nu ert hjerta och er wandel, om Ni ej redan länge lefwat såsom utan Gud i werlden. Ni har

affagt Er werlden, Edttet och djefwulen; men har Ni icke likwål följt och låtit Er ledas af dessa edra affagda fiender? Har Ni icke gjort ett med werlden och ställt Er hopen lik i des sáfånga synda-wanor och plågseder, oftast stridande mot Guds heliga Ord och Bud? Har Ni icke många gånger åtltydt Edttets böjelser och lustar, och sorglöst lefwat i finare synder. Således har ej Gud, men Satan, varit eder Herre.

Ah. Jag will gerna försaka all synd, wånba om till Gud, och förbättra mitt lefwerne.

1. Denna föresats är god, men ännu wißt behäftad med oriktiga begrepp. Ni will försaka synden och förbättra Er; men, såsom mig synes, med en hemlig tanka, att denna eder egen förbättring skall göra Er behagelig för Gud och wärdig till Hans nåd i Christo; men detta kallat skriften: "att upprätta sin egna rättfärdighet." Men när jag ser Er vara grundeligen öswertygad, att Ni är full af synd och brott för Gud, och owärdig till den minsta nåd, ofsticketlig till allt godt werk, samt att, Ni såsom en Job, bär affky för Er sjelf, såsom en jämmerlig, förddmd, förtappad människa, hwilken i full förtwiflan på all egen hjelp, annammar med ett stort begär och, såsom det ljustigaste budskap ifrån Himmelen, tillbudet af wår frålsning genom tron på Christum: när detta, säger jag, ej blott är tungans, utan ock hjertats språk, då skall jag tro ett godt werk vara börjat i eder själ.

Ah. Men detta wore ju att föra mig till förtwiflan!

1. I sanning såge jag Er gärna förtwifla på er egen kraft, på alla edra goda gerningar och werk, också de bästa; ty dessförinnan sätter Ni alldrig tillräckligt wärde på Jesum Christum, ej eller flyr Ni till Honom såsom eder enda Frålsare.

Th. Jag medgifwer, att detta allt kan wara nödigt för en grof och utmärkt syndare; men jag har likwäl lefwat i någon fruktan för Gud, beständigt infunnit mig i Kyrkan, och alltid varit troende.

L. Min Wån! jag twiflar om Ni ännu nånsin varit troende. Ni har ej sett eder fara, och alltså icke eller kunnat rått längta efter frälsning. Ni har ju alltid smickrat Er, att Ni wore ett Guds barn, eller skulle åtminstone bli det, om Ni allenast något litet mer förbättrade ert lefwarne: och detta war i grund ej annat, än att lita på Er sjelf. Och lika så bedrägelig war eder föresats att aflägga och försaka synden; och att wända Er till Gud; ty hwad är dens omwändelse till Gud, som ännu alldrig rätteligen kunnat sig wara bårtwänd ifrån Honom? I sanning äro alla edert hjertas rådande uppsåt, begär och böjelser i grund förderfwade och syndiga. I stället för att söka behaga Gud, har Ni blott sökt behaga Er sjelf, och tillfredsställa eder förderfwade natur med nöjen, rikedom och ära, med det som kött och sinnen lysta. "Men köttsligt sinne är en fiendskap emot Gud. Rom. 8: 7. Och denne fiendskap röjer sig uti edert hat emot Guds buds åtlhndnad. Ty Han, som skulle wara vårt högsta goda, med hwilken man i sina tankar mest och alldråhållst borde umgås, på Honom har Ni ofta hela dagar icke tänkt, utan twårtom flytt och fruktat allwarfamma tankar på Honom, och på ewigheten, såsom fiender till edert lugn; när de uppstigit i er själ, har Ni fördrifwit och förskingrat dem i onyttiga samtal, fåfånga tidsfördrif, eller ock werldsliga omsorger. Jag åberopar mig ert samwete; det skall bewittna denna sanning. Och med få ord att säga; allt hårtills har Ni gått på willowågar, varit

blind för faran, bedragit Er själf, samt tillsagt eder själ frid, och der war likwål ingen frid.

Begrunda nu hwad jag har sagt; tag Bibeln, och läs och pröfwa Er derefter; tro på Jesum Christum, och bed Gud, att han genom sin Ande, upplyser ert förstånd, och skänker Er ett rätt omdömmen i en sak, hwaraf hela ert wål för tid och ewighet beror.

Andra Samtalet.

L. Sedan wårt förra samtal äro redan flere dagar förlidne, jag wäntade att Ni förr, åter skulle hålsa på mig, för att begära widare upplysning i wårt sist omtalta wigtiga ämne.

Uh. I sanning Herr Pastor, om jag skall tala rent ut mitt hjertas mening, jag tyckte icke så mycket om wårt sista samtal, att jag så snart skulle önska höra mera deraf.

L. Hwad war det då, som deruti så mycket missagade Er?

Uh. Dels war det mig förtråtligt att blifwa af Herr Pastorn för hårt bedömd, såsom jag då tyckte, och likasom satt i bredd med de wärsta människan; dels fann jag ock, att mycket deruti war sannt; men deraf åter blef jag mjålt sjuk.

L. Tror Ni icke, att hwad jag sade, härrörde utaf verkelig kärlek till Er själ?

Uh. Ja, nu mera är jag derom öfvertygad.

L. Hwad är det då, som åstadkommit denna förändring i ert tänkesätt?

Uh. Eder Gårdags-Predikan om yttersta domen. Jag har verkeligen varit rätt orlig allt sedan jag hörde den. Ty jag fruktar högeligen, att om nu domen eller döden komme, skulle jag finnas oberedd,

— och då, Gud misstunde sig öfver min fattiga själ!

1. Det wore då för sent att begära och hoppas nåd. — Men hwad war det, som i synnerhet förde Er på dessa tankar?

Uh. Herr Pastorn visade oss utur Matth. 25 Cap. att domen tager sin början dermed, att de goda skiljas ifrån de onda; och anmärkte derwid, att denna skillnad började redan i detta lifwet, i det afseende, att de rättfärdiga afföndras ifrån de onda derigenom, att de förre skilja sig från de sednares onda gerningar och förförande sällskaper. Jag wet mig alldrig hafwa hos mig erfarit någon sådan förändring, och fruktar derför att jag ännu är i syndens och wredens tillstånd, hwaruti J saden alla människor wara af Naturen.

1. Ni har stor orsak att wara rädd. Jag sade Er, att de, som på den dagen skola anses för rättfärdige, de äro sådane, som, ehuru många och stora deras synder än warit, hafwa tagit sin tillflykt till Herren Jesum Christum, af honom fått den rättfärdighet, som gäller inför Gud, blifwit helgade genom Guds Ande, som skapat i dem ett nytt hjerta, samt hafwa ådagalagt denna förändring genom en helig omgångelse. — Och att de orättfärdige äro de, som lefwat och dödt utan tro på Christum, och utan Guds Andas inneboende, ehuru ordentligt och anständigt deras uppförande för öfrigt må hafwa warit.

Uh. Ja just det har satt mig i förskräckelse. Ly efter Jesu ord: "Den der tror skall warda salig; men den der icke tror, skall warda fördömd." saden J oss, att den i werldens ögon dygdigaste människa är dock brottfelig nog för Gud, att wara wärd fördömmelse, om hon döer utan en sann tro på Christum; men om hon före sin död blifwit benådad och blifwit ett Guds barn

igenom denna tro, så skall ej någon enda af alla hennes synder blifwa ihogkommen på dommedag. Och för att ännu mer bewisa detta, sades, att, enligt Mathei berättelse, blir ingen af de rättfärdigas synder på den dagen nämnd af Domaren, ej eller någon enda af de ondas goda gerningar.

1. Egentligen hafwa de ogudaktige inga goda gerningar att uppvisa; ty allt deras görande och låtande kommer ifrån en oren källa, antingen af werldsliga affigter, eller af ändamål att kunna tackas Gud genom sina synder. Men detta är att wilja, tvärt emot Guds ord, blifwa rättfärdig genom lagens gerningar. Rom. 3: 20, 24, 28. Af denna grund göres intet affeende på deras goda gerningar, såsom icke härflytande af kärlek till Christum och af den kraft, han meddelar. "Ty utom mig, säger Frälsaren Joh. 15: 5 kunnen I intet göra." De rättfärdige deremot äro genom Christum tåfelige gjorde och renade i Hans Blod. följaktligen blifwa deras synder icke nämnde, såsom långesedan tillgifna och utplånade; och deras ofullkomliga gerningar äro Gudi behaglige genom Jesum deras Öfwerste Prest, som tillräknar dem sin fullkomliga rättfärdighet, så att de af den wålgörande Domaren bekomma nådelönnen. Den egentliga Skillnaden emellan de Gudfruktiga och ogudaktiga är alltså den, att de förre blifwit förklarade för rättfärdiga, och hafwa erhållit förlåtelse genom tron på Cristum, det stora Offret för werldens synder, med hwilket Gud är fullkomligt nöjd: de sednare deremot, som alldrig haft någon rätt känsla af sitt syndiga och förderfwade tillstånd, hafwa dertföre icke heller sökt att blifwa delaktige af den i Evangelio uppenbarade nåden, och alltså, då dommen inträffar, stå de på sin

egen botten, utan en Medlare, utan förlåtelse, och måste derföre blifwa fördömde.

Uh. Men hvarföre omtalas då gerningar på den dagen, såsom wi finna att det sker?

L. Jo, af twänne skäl: För det första, att såsom man af frukten känner trädet, så tjena goda gerningar att skilja de trogna från de otorgna. För det andra, göra de olika graderna af de trognas fruktbarhet på goda gerningar en åtskillnad dem emellan, i anseende till den tröst Gud af nåd behagar tilldela dem i detta lifwet, och i anseende till den olika härlighet, som wäntar dem i det tillkommande.

Uh. Jag trodde att wi Christne wore allesammans troende, den ene som den andre, och att på dommedagen skulle alla de blifwa ansedde för Gudfruktige, som fört en dygdig, ärlig och ordentlig wandel, och ibland dessa råknade jag mig sjelf och alla dem, som äro bättre än jag; men att alla de ogudaktige, jag menar alla, som med uppsåt och framhårdelse fortfara att omgås med synder, skulle fördömmas. Wißt kände jag rätt ofta en farhåga, att kanske äfwen höra till den hopen, men jag smickrade mig snart åter, att wara mycket bättre än de fleste af dem jag kände.

L. Det har Ni icke lärt utaf Guds ord. Men hwad är nu eder tanke?

Uh. Jag ser nu, huru all ting kommer derpå an, att jag erhåller nåd och förlåtelse för allt det förbigångna, medan jag ännu är på jorden, och sådant icke för någon min gerning skall, utan blott genom tron på Jesum Christum; Ty jag har aldrig annat varit, än afwiken från den rätta wägen.

L. Det är i sanning äfwen min tanke; och att det

är för Er hög tid att, nu vakna upp af syndasömmen, och med alvar söka Herren medan Ni kan finna honom. Ni kunde eljest dö i edra synder, då eder del wist skulle blifwa med de orättfärdiga.

Uh. Ja det är just min stora fruktan; ty jag inser nu wäl, att jag står uti en skuld af tusentals synder, och idet synd blir jag nu warse uti allt hwad jag har gjort och ännu gör.

L. Hwad tänker Ni då nu göra?

Uh. Jag wet ej annat, än fly synden, och göra det godt är, samt waka och bedja.

L. Men Ni tillstår ju sjelf, att synden blandar sig i alla dessa, änskönt ganska wackra företag. Hur skulle de då kunna göra Er behaglig för Gud? Och om Ni än så wäl verkställde dem, så wore detta ändå intet annat, än eder skyldighet, och det kan alldrig blifwa en ersättning för alla edra förra försummelse och synder.

Uh. Jag wet då intet råd! Om det någon sin har funnits en förlorad Sjal, så är jag wist den samma. Hwad skall jag göra?

L. Görer bättring, att J mågen undfå edra synders förlåtelse, så sade Petrus till sina åhörare, när de framställde för honom denna frågan; och det samma säger jag till Er.

Uh. Jag hoppas, jag har redan bättrat mig, åtminstone är jag försäkrad, att min lefnad icke är sådan, som den tillförne har varit.

L. När i den H. Skrift talas om att göra bättring, så förstås dermed ej blott utwärtas förbättring i lefnad, utan det menas en sann ånger, eller hjertats förändring, den förändring, eller det nya sinnet, som werkas igenom en sann tro på Guds Son.

En människas utvärtes förhållande kan blifwa mycket förbättradt, hon kan hafwa underlåtit utöfningen af många grofwa synder och laster, och iakttagit många Christeliga plikter; men henne fattas ändå den sanna bättringen, eller det nya hjertat, hwarom skriften talar. Men hwar som hållt en sann ånger och bättring uppkommer, åtföljes den alltid af en fullkomlig lefwerhets förändring. Man känner sig benågen, att försaka synden och att trakta efter helgelsen. Har nu en sådan förändring verkeliqen föregått hos Er?

Åh. Det vågar jag wäl icke säga; men att jag förjer öfwer mina synder, derom är jag wiß.

1. Det kan gifwas mycken sorg öfwer synden, der likwäl ingen sann bättring åger rum; Saul förjde öfwer sina synder så wäl som Dawid, och Judas äfwen så wäl som Petrus. Aposteln Paulus omtalar äfwen två slags sorg, en sorg efter Guds sinne, som åstadkommer bättring till salighet, den man icke ångrar, och en sorg, som åstadkommer döden. 2 Cor. 7: 10. Skall eder sorg vara af rätta slaget och wara förbunden med den rätta ångren, så måste den uppkomma af tronens skådande på Christum såsom korsfästad för våra synder skull. Endast då, när wi beskåde Honom, som wi hafwa särat med våra synder, kunne wi förja öfwer dem efter Guds sinne. Det är således enligt med den sanna ångrens natur, att under det en själ är rätteligen sorgsen och bedröfwad öfwer sina synder, undfår hon, i och med detsamma, i sitt hjerta en hugswalelse och glädje, hwilken uppkommer af den känsla, att hon har erhållit nåd. Dersöre är den ock i Skriften alltid förbunden med syndaförlåtelsen; och alltså, när den rätta ångren åger rum, är syndaren till nåd antagen,

befriad ifrån syndens skuld och ifrån lagens förbannelselse. Han är för Gudi wälbehagelig, samt njuter samwetslugn och frid med Gud igenom tron på Christum. Dersöre kallas detta en båttring till lifs. Apost. G. II: 18.

Uh. Bör jag då desförinnan icke företaga något att göra mig behagligare för Gud?

L. Alldeles intet; "ty af lagens gerningar kan intet lödt blifwa rättfärdigt inför honom." Allt bemödande för att behaga Gud är fåfängt och onyttigt, när det går före ångren öfwer synden och tron på Evangelium. Mycken förbättring af ert lefwerne kan åga rum före tron, och Ni kan bemöda Er på flera sätt att förbereda Er sjelf till salighetens emottagande igenom Christum; men detta allt skall likwäl ej i minsta måtto föra Er närmare till Gud; men wäl i wißt afseende föröka edert answar, emedan allt sådant bemödande är intet annat än att fara efter att upprätta sin egen rättfärdighet. Försäkrad kan Ni wara att alldrig på den wägen ernå edert systemål. Skall någonsin rättfärdiggörelsen blifwa eder lott, så måste Ni såsom den uslaste syndaren söka den endast genom tron. Rom. 9: 30, 32.

Uh. Men hwaruti består då Tron?

L. Den består deruti, att sätta hela sitt förtoende till Guds wittnesbörd om Jesu Christo. Att grunda hela sin salighet på de dyra sanningarne, att Han är Guds Son; sann människa, delaktig af wår natur, och tillika sann Gud, ett med sin Fader: att då Han i syndares ställe utgifwit sig sjelf, Han fulligen i deras ställe tillfredsställt Guds rättfärdighets fordringar: att Han har förlofsat syndare i-

från

från lagens förbannelse, då Han blef en förbannelse för dem: att Han genom sin död på korset fullbordat människosläktets återlösnig: att Gud med wälbehag ansedt detta Hans werk, och emottager hwar och en, ehuru brottslig den må wara, som på sådant sätt tror på Hans Son.

Uh. Skola då alla, som tro detta, blifwa salige?

1. Så säger Skriften: "Såsom Moses upphöjde örmen i öknen, så måste också människans Son wara upphöjd, på det att hwar och en som tror på honom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif. Genom honom skall hwar och en, som tror på honom, blifwa rättfärdig gjord ifrån all synd. Den som tror, att Jesus är Kristus, han är född af Gud." Joh. 3: 14, 15. Ap. G. 13: 39. 1 Joh. 5: 1. Således förwisar också Skriften derom, att hwar och en, som tror på Christum, han skall blifwa salig.

Uh. Men wi alle, som kallas Christne, wi tro ju detta. För min del har jag alltid trodt, att Jesus är Guds Son, och att Han är kommen i werlden till att frälssa syndare.

1. Alle säga sig wäl tro; men många tro hwilket icke på Guds, utan på människors vittnesbörd. De hafwa ifrån barndomen blifwit underwiste, att Jesus Kristus är Guds Son och syndares Frälsare; men hafwa dock aldrig, hwar för sig, fått denna öfwerlygelse genom Sanningens ord, ej eller förstå de meningen af det, som de bekänna sig tro. Ut

deras tro icke är rättfäffens, ger förhållandet tydligt tillkänna. Den sanna tron leder alltid syndaren derhån, att försaka all förtröstan på eget verk, eller egen förmåga, och endast hvila på Guds nåd i Jesu Christo. En sann tro måste alltså vara lefwande, och bewisa sig såsom sådan, uti nit för Gud och gudaktigheten, genom en tilltagande flit uti allt, som honom behagar, samt beständig waksamhet emot synden. Intagen af denna tron, skall ni röna, att Jesus frålsar sitt folk, ej allenast ifrån syndens skuld, utan äfwen från dess magt och skerrskande lustar, och då Ni tillwäxer i denna tron, och förblifwer i Jesu lära och Hans bud, skall Ni efter handen genom nåden bekomma ett allt tröstefullare hopp om frålsning på den stora Herrans Jesu Dag.

Uh. Men mina synder äro så många och så stora, att jag besarar det gifwes ingen frålsning för mig.

1. Om Ni i fanning trodde hwad Skriften säger om Christo, skulle Ni vara öfvertygad, att Han är mågtig att frålsa alla syndare, också de aldra största. Ty det försoningsoffer Han frambar, war ej försoningen för någras, utan för hela werldens synder. 1 Joh. 2: 2. Jesu Christi Guds Sons blod är af oändligt värde, det renar oss af alla våra synder, Cap. 1: 7. Det är ett fast ord och i alla måtto wäl wärdt, att man det anammar, att Jesus Christus är kommen i werlden att frålsa syndare. 1 Tim. 1: 15.

Uh. Dessa äro ganska hugnelige ord, blott jag wore wiss att Gud wille frålsa mig?

1. O min wån! Gud har ju sagt, ja swurit wid sig sjelf, att Han ej har behag till någon syndares dödd, utan att han omwänder sig och lefwer. Han will att alla skola frälste warda och till sanningens kunskap komma: och Ni har allaredan hört, att Han uti sitt ord förklarar, det hwar och en som tror på honom skall blifwa salig. Hos honom göres intet undantag. Ni börd alltså ej twifla på hans willighet åfwen emot Er. Tro, och Ni skall warda salig. Se, det är hela innehållet af Guds Evangelium. Jag beder Er att lägga det på hjertat. Besinna, att om Ni går förlorad, så kommer det ej derutaf, att Herren war obenågen till att frälsta Er, utan det kommer utaf eder otro, som i sig sjelf är intet annat än owilja att frälsas utaf honom. "Hur ofta har jag icke welat församla Er! J åter, hafwen icke welat! Till mig wiljen J icke komma, att J måtten få lif." Det är Hans klagan öfwer alla oomwända syndare.

Åh. Jag kan icke finna, att jag har denna sanna tron, derföre wågar jag ej heller låmpa på mig Guds stora nådelöften.

1. Ni tyckes ännu taga miste om det rätta begreppet af Evangelii lära. Gud benådar ingen människa för hennes tro skull, utan för Jesu Christi skull allena. Ni tyckes önska att Ni hade en fullkomlig tro, på det Ni måtte ega något hos Er sjelf att trösta på, för att få nåd hos Gud. Så ödljer sig högmödet under ödmjukhetens drägt. Man skyr för ingen ting så mycket, som att komma blott och bar. Men då Gud förlåter synder, har han intet affseende på något annat, än Jesu Christi blod,

och om Ni kommer till Honom i den tröstefulla öf-
 wertygelse, att Hans blod är kraftigt att rena Er
 från synden, och åberopar detta såsom den enda
 grunden till er rättfärdiggörelse inför Gud, så
 har Ni allaredan blifwit delaktig af den Evange-
 listka tron.

Uh. Jag tårs icke så komma och förlåta mig på
 Christum; ty jag är högst owärdig till den aldra-
 minsta nåd.

I. När tänker Ni då sjelf kunna göra Er wär-
 dig?

Uh. Det lärer jag wist aldrig kunna.

I. Så tro då Jesu ord, och kom just sådan
 som Ni är, för att af Honom göras wärdig.

Uh. Tårs jag då sådan komma till Christum,
 och förlåta mig på honom för att warda frälst?

I. Lita icke på mina ord, utan på Guds! Han
 bjuder Er till sig. Es. 55. "Wälän alle I, som tör-
 sten, Kommer hit till watten." Han befäller Er kom-
 ma "Detta är hans bud, att wi skole tro på Hans
 Sons Jesu Christi Namn." 1 Joh. 3: 23. Han lof-
 war emottaga dem, som komma. "Den till mig
 Kommer, honom kastar jag icke ut." Joh. 6: 37.
 "Kommer till mig I alle, som arbeten och åren
 betungade, och jag will wedergwicke eder! Math.
 11: 28.

Uh. Uff huru gerna skulle jag icke komma, om
 jag blott kände någon tröstelig försäkran i mitt
 hjerta om min delaktighet i Christo.

1. Ni tager ännu miske om rätta grunden till en syndares tröst. Wißt är det för hwar människa en sak af högsta wigt, att wara försäkrad om sin personliga delaktighet i Jesu Christo. Men denna försäkran är likwål icke föllan, hwarifrån er tröst måste härledas, utan den bör endast hämtas från Guds witnessbörd om sin Son, och ifrån Hans oswikeliga löfte, att hwar och en, som tror på honom, skall hafwa ewinnerligt lif. Ni will göra eder egen känsla och erfarenhet till grund för eder wißhet om Guds nåd: och likwål kan hwarje sann känsla och erfarenhet utaf Guds nåd allenast wara en följd deraf, att man har trott uppå Guds Son, såsom hela werldens frälsare; hwilken tro är alltid ofelbart åtföljd af en gudomlig tröst och fröjd. Det är Hoppets Gud allena, som kan uppsylla Er med fröjd och frid i trone. Rom. 15: 13. Det är hwad jag förut har sagt, att hwarken tron eller den tröst, som deraf flyter, är människowerk, utan Guds gåfwa. Sedt dertföre så den, som hwar och en annan wälsignelse af Gud, igenom bönen i Jesu namn. Och att uppmuntra Er här till, så estersinna, att Gud utgaf sin enda Son i detta enda systemål, att frälssa syndare. Af denna enda orsak har Han blifwit människa; förden skull har Han ock arbetat, bedit, gråtit, blödt och dödt; dertföre ock uppstått ifrån de döda, och till den ändan är det, som Han regerar öfwer allt, samt manar godt för oss i himmelen.

Uh. Jag är högeligen rädd, att alldrig blifwa frälst och salig; men jag ser ingen annan wäg, än endast i Guds fria nåd uti Jesu Christo; dertföre will jag söka den, och det så länge jag är till, och

Skulle jag förloras, så skall det ske wid foten utaf Christi kors, i det jag ropar efter nåd.

1. Se detta är ett rätt beslut? Om Ni så söker nåd, så skall det icke ske förgäfves; ty alldrig blef ännu någon syndare förtappad, som sökte nåd wid Christi kors. Är detta edert hjertas språk, så har Ni redan del i Christo, och Evangelii alla nådaldösten höra Er då till. Men akta Er, att Ni ej låter dessa intryck försvinna, och Ni sedan stadnar i en falsk frid. Sök dertfore alldrig wedergwickelse hos någon annan, än hos Christum. Akta er, att icke werldsliga omsorger, eller någon afwända eder uppmärksamhet ifrån Gudeliga ting, och att Ni genom någon synd måtte bedröfwa den heliga Ande. Kom ihåg att det är sagt: "Hvilken som sätter sin hand till plogen, och ser tillbaka, han är icke beqwäm till Guds rike. Luc. 9: 62,

Tredje Samtalet.

Uh. Jag hoppas Herr Pastorn tager icke illa upp, att jag åter gör besvär; men jag önskar högeligen att få fortsätta våra förra samtal.

1. Ni behöfwer icke göra någon ursäkt, min Wän. Det skulle wara mig en glädje, om hwar och en af mina åhörare wille göra mig samma besvär, som Ni.

Uh. Jag kan icke uttrycka, huru mycket jag är Er förpliktad för edra trogna undervisningar i de förra samtalen. Jag har rönt mycken wälsignelse deraf för mitt hjerta.

2. Hvad tänker Ni wäl nu om eder framfarna lefnad?

Uh. Hvad min framfarna lefnad widkommer, har den varit en fortsatt bana af synd och motsträfwighet mot en nådig Gud. Alla mina tankar, ord och gerningar, hafwa varit syndfulla. Jag har förr tänkt, att jag haft ett godt hjerta, men nu finner jag, att mitt hjertas uppsåt varit ondt allt från ungdomen. Jag har fått eftertryckeligen erfara, att hjertat, ty wärr, är den orena källa, utur hwilken allt det onda härflutit, som besmittat min lefnad. Men wälsignad ware Gud! Jag tror, att Han enligt sitt löfte, gifwit mig ett nytt hjerta och en ny anda, uppfyllt med glädje och hopp i tron.

3. Swarpå hwilar då edert hopp?

Uh. Jäke på någon ting, som jag sjelf har gjort; ty jag har ej annat förtjent, än ewig förkastelse, utan blott på Jesu Christi tillfylllestgdörelse och gällande förtjenst. Jag har förr trodt, att till min salighet något ankom på mina gerningar; men jag har nu en annan öfvertygelse. "De Skriftens språk, som Ni anfordt om Saligheten genom tron utan gerningar, hafwa varit mig till mycken tröst, såsom då det i Tit. 3: 5 — 7, heter: "Jäke för rättfärdighetenes gerning skull, som wi gjort hade, utan efter sina Barmhertighet gjorde Han oss saliga genom den nya födelsens bad och den helige Andas förnyelse, hwilken Han öfwer oss rikeligen utgjutit hafwer, genom wår Frälsare Jesum Christum, på det wi skole rättfärdige warda genom Hans nåd, och arfwingar blifwa till ewinnerligt lif, efter hoppet!" Det intryck och den glädje, jag kändt af detta och dyli-

En Skriftens språk, är likväl nu icke mer så liflig, som den aldrad först war, och det gör mig ibland orolig.

1. När en själ fått öpnade ögon att grundeligen känna sitt djupa syndafördärf, samt sin olycksalighet utom Jesum, och hon i denna sin förlågenhet får erfara Evangelii rika tröst och den gudomliga nådens härlighet, såsom det synes hafwa varit med Er, så är det icke owanligt, att en sådan själ ofta i början erfar en glädje, som är öfwer all beskrifning, och som blott kan kännas och njutas; men denna lifliga känsla af glädje är icke waraktig, utan försätter själen småningom uti ett mera stadgadt tillstånd af frid och tröst. En oerfaren Christen är färdig att tänka, att då han förlorat denna öfwerstående glädjen, han dermed förlorat allt; men hans glädje är dertill icke mindre sann: tvärtom är den mera stadgad, och äger mera bestånd.

Uh. Men huru skall jag weta att min glädje är af rätt art? Är det icke möjligt att jag kunde bedraga mig häruti?

1. Det är ganska möjligt för Er att blifwa bedragen i detta ämne; ty uti liknelsen om syrahanda sådesåker, talas om folk, som hade hört ordet med glädje, trodde till en tid, men föllo åter af. Är eder glädje sannfärdig, så härleder den sig af Evangelii rätta känedom. Och om så är, kan bäst dömmas af de verkningar, som deraf härfluta, såsom till exempel, att Frälsaren blir i edra ögon allt mera dyrbar och oumbärlig: att Ni anser Er själf allt mera owärdig, och såsom den uflaste bland syndare: att synden blir för Er allt styggare och styggare: att Ni förkastar köttet med dess lustar och begärelser, samt af allt hjerta far efter helgelsen:

att Ni känner Er drifwen till att öfwa kärlek, godhet, ödmjukhet, sagtmodighet, tålmod, fördragssamhet, samt att Ni på allt sätt söker befrämja edra medmänniskors timmeliga och ewiga wälfärd. G synnerhet kan Ni weta, att eder glädje är af rätt art, då den waraktig, och alltid fortsar att bära öfswannämnde frukter.

Uh. Men jag befarar att jag framdeles kunde förlora den glädje och frid jag erhållit, och således kunde råka i en usel belägenhet.

L. Guds barn hafwa alltid orsak att frukta derföre, ty deras glädje och frid kunna lätt minskas och förloras. Detta förorsakas af brist på tillbörlig waksamhet, hwarigenom man åter råkar i synd. Hwar och en synd, om den icke snart ångras, bekännes och blir förlåten, förmodkar människans sinne, så att hon icke mer, med samma klarhet, som förr, inser Evangelii sanning. Guds Ande blifwer bedröfwad, och undandrager hjertat sitt tröstefulla instyande; och hos en sådan förminskas den glädjande försäkran om barnskapet hos Gud. Ser man sig i denna ställning tillfreds, så är det högst farligt. Men om wi, förlagne deröfwer, bekänne våra synder och otroheter, samt å nyo söka Guds nåd och förlåtelse, så få wi åter erfara, att Guds Rike är rättfärdighet, fröjd och frid i den Helige Ande. Ni skall finna allt detta noga stadfästadt genom Exempel i Dawids händelser, som han sjelf beskriwer i 32 och 51 Ps.

Uh. Jag märker häraf, huru nödwändigt det är, att man dageligen såsom en förlorad syndare måste söka nåd af Gud, för Hans Sons Jesu Christi skull.

1. Ja wist! och Ni måste se till, att Ni alldrig förlorar denna sanning ur ögnasigtet, hållt eder tröst beror på denna grundwalen. Det hånder ofta, att när Guds barn hafwa genom synden förlorat deras tröst, att de då taga sin tillflykt till sina framfarna känslor och erfarenheter. De undersöka, om de kunna finna någon grund hos sig sjelfwa, hwaraf de kunde sluta, att de äro Guds barn, och påminna de sig då någon särdeles Guds nåd som de åtnjutit, så söka de att dermed tillfredsställa sig, och göra sig alltså en falsk tröst. Men råcker deras för-ra erfarenhet icke så långt, som de önska, så äro de utan allt hopp; ty hos sig sjelfwa finna de ingen grund dertill, och af Guds vittnesbörd om Hans Son kunna de icke mera hämta någon tröst.

Oh. Men är då en Christens erfarenhet utan all nytta för honom?

1. Den är af mycken nytta för honom, särdeles när han befinner sig i den ställningen, som jag nu omnämndt. Öfwerensstämmen hans erfarenhet med Skriften, så skall han, om han rätt nyttjar den, blifwa bragt till åtanke af det, som gaf honom den första trösten, när han kände sig i sitt förlorade tillstånd. Han skall finna, att då han såg sig blottad af all Christelig erfarenhet, så war det den sanningen om Jesu Christi fulltgällande försoning, som gjorde ett så saligt intryck på hans hjerta; och då han nu påminner sig, att denne Jesus blir alltid densamme, och att Han kan ewinnerliga saliga göra alla dem, som genom honom komma till Gud, samt att han alltid lesver och manar godt för oss, så skall han deraf känna sig uppmuntrad, att wända sig till Jesum, för att undfå förlåtelse, icke så-

som en Christen, hwilken redan af nåd blifwit frälst, utan alltid såsom en förlorad syndare. Då Ni så förhåller Er, skall Ni kunna hålla hoppets bekännelse fast intill ändan. Hwad Apostelen Johannes säger i detta ämne, fordrar eder uppmärksamhet. "Om någon syndar" han menar en Christen, "då hafwe wi en försvarare när Fadren, Jesum Christum, den rättfärdig är; Och Han är försoningen för våra synder, och icke allenast för våra, utan ock för hela werldenes." 1 Joh. 2: 1, 2. Härutaf se wi, att Christne icke hafwa någon annan rätt grund för sitt hopp än den som står öppen för werldens barn, som ännu ligga under syndens magt, nämligen Jesu försonings offer. Och det är allt hwad wi behöfwe.

Ah. Jag ser häraf, att jag har mycket att lära, jag behöfwer ganska wäl edert råd, i afseende på sättet, huru jag skall förhålla mig i denna syndfulla werlden.

L. Jag anser det för min plikt, äfwen som det alltid skall wara mit nöje, att göra Er och alla mina åhörare allt det biträde jag kan, för att hjälpa eder fram till Zion. Hwad nu jag först i synnerhet will bedja Er om, är, att Ni måtte göra eder kallelse och utkorelse fast. Sättet huru det skall ske, beskriswes oss i 2 Pet. 1: 5, 11. Förgåt alldrig, utur hwilket syndfullt tillstånd Ni blifwit frälst; låt ihogkomsten deraf uppfylla ert hjerta med blygd: det skall bibehålla Er i ödmjukhet för Gud. Wakta Er för att genom en ohelig wandel bedröfwa Guds Anda, att Han icke må undandraga sig Er. Waka till den ändan öfwer edert hjerta; emotstå de första böjelserna till synd; haf ett waksamt öga öfwer qwar-

Iesworna af det hos Er inneboende förderfswet. Låt hwar och en syndfull böjelse, fåfång tanka, tröghet i edra plikters uppsyllande, och försummelse deruti, låra Er att wara ödmjuk och warsam. Då Ni således misträstar på Er sjelf, så se upp till Gud efter ett ständigt understöd, likasom ett litet hjälplöst barn, i förwäntan att genom Jesu Christi bemedling erhålla biträde i hwarje nödens stund. War på eder post emot frestelser utan ifrån och innanifrån; och fåst edert öga i synnerhet på den synden, hwaraf Ni före detta aldralättast warit öfwerwunnen. Skulle synden någon gång besegra Er, så bemöda Er icke, att förgåta det, eller dölja henne i eder barm; utan gå straxt till Gud, och med blygsel öfwer ert sel åberopa Evangelii löften för återwändande synder, i afseende på Jesum Christum, såsom det fullkomliga försonings-offret och förespråkaren hos fadren, samt upphör alldrig att kämpa med Gud i bönen, innan Han tillsagt eder bekymrade själ frid, och Ni fattat ett ännu fastare uppsåt, att wandra Evangelio wärdeliga. Bibehåll ett godt samwete. Om Ni har förörrättat någon, så skäms icke wid att erkänna det; och så långt i eder förmåga står, gif ersättning.

Tänk gerna och flitigt på Gud; nypllyst hjertat till Honom, som ser in i det hemliga, och pröfwar hjertat och njurar. Sök ett nära umgänge med Honom, och bemöda Er derved att draga edra tankar från jorden till himmelen, till de ting, hwilka ej kunna ses, utan med trones ögon, att Ni må ledas och upplyftas till ett himmelskt sinnelag, så att Ni älskar Gud, och har uti Honom er förnöjelse.

I stället för edert förra fåfånga tal, må eder

tunga hådanefter nyttjas till Guds åra, i det att Ni förhårligar Herrans namn, tillbeder och priser eder stora wålgörare, berättar för andra hwad Han gjort med eder själ, warnar syndare för deras fara, och uppmuntrar dem, att frukta Gud, samt bewisar frimodighet och alfwar i Hans tjenst. Wisfa det nya lifwet af Gud derigenom, att Ni leswa i Honom, att Ni uppoffrar Er till Hans tjenst, och är flitig deruti. Gör något för Honom, som gjort så mycket för Er. Eder tid och alla edra kraf- ter ware honom uppoffrade, som offrat sig sjelf för Er: använd alla eder själs förmögenheter till ut- öfning af kärlekens plikter. — Låt edert hjerta wa- ra öppet för alla människor, fienderne icke en gång undantagne: låt dessa njuta edra förböner, eder förlåtelse; och war redo att öfwerwinna det onda med det goda.

Se åfwen till, att Gudaktighetens kraft bewi- sar sig hos Er, uti ett samwetsdmt uppfyllande af edra plikter emot dem, af hwilka Ni är omgifwen. War wänlig och ömhjertad emot hwar och en. Bland edert husfolk sticka Er sjelf såsom ett mön- ster af mildhet, kärlek, och fördragsamhet. Bety- ga dem eder omsorg för deras själar, så wäl som för deras kroppar, genom en gudelig och alfwar- sam husandakt. War noga och samwetsgran i he- la edert förhållande. Gif hwarjom och enom det ho- nom tillkommer: dem skatt, som skatt bör; dem tull, som tull bör. War öfwerheten underdånig, att Ni icke beswi- ker eder Konung eller edra medundersåtare, ej på något sätt eller gynnar det hos andra, som så göra.

Omfatta i synnerhet med öm kärlek alla dem,

som äro Christo uppriktigt tillgifne. De höra i egentelig mening Jesum till, såsom renade från sina synder i hans Blod, samt gelgade genom hans Anda. Och för att uppmuntra Er till större flit uti detta tronens verk och arbete i kärleken, så se ofta med tronens öga på den härliga lönen, som Er förbehålles, den ewiga, öfvermåttan wigtiga härligheten, som Ni skall erhålla den dagen, på hwilken Christus skall belöna de barmhertighets- och kärleks-verk, som blifwit gjorde i hans Namn, lika som de kommit honom själf till godo.

Lifwad af denna grundsats, uppmuntrad af denna utsigt, bemöda Er att wåra till i kunskap och renhet, Tro, Kärlek och Gudsfruktan, i mildhet samt hwar och en Christelig dygd. = = = = Och för att ännu mera förkofra Er i detta helgelsens verk, så begana flitigt den wälsignelse och nåd, som ligger i ett rätt bruk af en offentlig och enskild husandakt, i Guds ords hörande och läsande, och i en samwetsgrann utöfning af hwar och en känd plikt.

Uh. Jag tackar Herr Pastorn! jag ser nu ett stort verk för mig, men hoppas genom Guds hjelp blifwa i stånd, att hålla ut intill ändan.

1. Ni må wisserligen wänta Er många swårigheter och mycket motstånd. Wägen till himmelen är en korsets wäg, och går igenom mycken bedröfwelse: Edtlet, satan och werlden äro starke och ihärdige fiender, som med hwarandra äro på det aldra närmaste förbundne. Eder egen förderfwade natur skall alltid söka förleda Er med sina retelser, göra Er modfällb, och draga Er från den

rätta kosan: Ja, den skall alltså blifwa Er en börda; edert eget hjerta skall vara eder största plåga. Och så snart man blir warse, att Ni wikit af från den breda wägen, på hwilken folk i allmänhet wandra till sitt förderf, må Ni wänta att få hela werlden emot Er. Jäte blott de ogudaktige skola göra spe och narr af Er, utan Ni skall åswen blifwa ett mål för det folks hat och begabberi, som utwärtas föra en anständig lefnad, och som blott hålla sig till den yttre Religions författningen. De skola tänka inom sig, såsom fordom Phariseerne: "J det du så gör, i det du wiker af från den allmänt antagna wägen, och yrkar en owanlig strånghet, så fördömmar du oss tillika." Och dessa twänne med hwarandra förbundna, förtet och werlden, kan satan styra med en beundranswärd skicklighet, och under tiden åswen sjelf instjuta onda tankar. Men blif icke försagd; Gud, som i Er ett godt werk begynt hafwer, skall också utföra och fullborda det. Christus lefwer alltid och manar godt för oss: Han kan i hwarje swårighet frälsa dem, som genom honom komma till Gud. De helige Änglar skola skydda Er, och alla sanna Guds barn skola omsätta Er med en öm och broderlig kärlek. De som äro med Er, äro flere än de, som äro emot Er. Dock war icke hårdswer stält i edert sinne, utan tänk på Salomos ord: "Säll är den som städse fruktar;" Ordspr. B. 28: 14., och på Pauli ord: wi bäre våra håfswor uti lekter. "Skaffer med fruktan och håfswan att J salige warden." —

För att ännu widare uppmuntra Er till flit och waksamhet, will jag bedja Er högeligen att ofta

besinna följande Guds Andas förmaningar i den Heliga Skrift. "Så förmanar jag nu eder, kä-
 re bröder, wid Guds barmhertighet, att I utgif-
 wen eder lifamen till ett offer, som är lefwande,
 heligt och Gudi behageligt, edra skäligena guds-
 tjenst; och håller eder icke efter denna werldena,
 utan förwandler eder med edert sinnes förnyelse,
 att I mågen förfara, hwad Guds gode, behage-
 lige och fullkomlige wilje är." Rom. 12: 1, 2.
 "Älskar icke werldena icke heller de ting i werldene
 äro. Den der älskar werldena, i honom är icke
 Fadrens kärlek." 1 Joh. 2: 15. "Weten I icke
 att werldens wånskap är Guds owånskap? Ho
 som werldenes wån will wara, han warder Guds
 owån." Jac. 4: 4. "I ären icke edra egne; ty
 I ären dyrt köpte, derföre priser nu Gud uti e-
 der kropp, och i eder anda, hwilke Gudi tillhö-
 ra" 1 Cor. 6: 20. "Såsom I nu annammat
 hafwen Herran Jesum Christum, så wandrer i
 honom; och warder rotade och uppbyggde i honom,
 och warer faste i trone, såsom I lärde ären, och
 warer i henne rikeligen tacksamme." Colos. 2: 6,
 7. "Warer alltid glade. "Beder utan återwän-
 do. Warer tacksamme i all ting; ty det är Guds
 wilje om eder genom Jesum Christum" 1 Thes.
 5: 16 — 18. "Om I nu ären uppståndne med
 Christo, så söker det oswan till är, der Christus
 är sittande på Guds höggra hand." Col. 3: 1.
 "Och wänta den saliga hoppet, och den stora
 Guds och vår Frälsares Jesu Christi herliga up-
 penbarelse." Tit. 2: 13.

~~213. VIII. 129.~~

K. VII. 6.

Hartauskirj.
Trenne

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0280

MF B 6386.

